

Maade som „Sjylandsposten“, at det var en Insult mod Hans Majestæt, om end ikke af en strafbar Natur, men jeg anfører kun dette som Noget, man maa erkjende nok kunde give Anledning til, at der hos Statsborgere, som have en anden Opfattelse med Hensyn til den Verbødighed, man skylder Hans Majestæt, naar han træder frem, kunde være nogen Videnskabelighed tilstiede, som kunde afføde maaste mindre fuldt bevislige Sigtelser. Jeg skal imidlertid ikke gaa videre ind paa dette, men jeg skal gjøre de Herrer opmærksomme paa, at naar de nu vedtage, at Samtykke i dette Tilfælde skal negtes, og vi saa gaa ud fra, som vi skulle gaa ud fra, at det Intet har med Partiforhold at gjøre, hvorledes skulle vi da stille os, naar nu en eller anden Mand af Venstre reiser en lignende Bestyldning mod en Høiremand? Jeg skal blot minde de Herrer om en Sag, som de dog Alle have i frist Erindring, den Sag, der nu i disse Dage er paadømt ved Høiesteret om den Korsørsk Mordhistorie, denne overordentlig interessante Historie, hvor den politiske Partisanisme i Løbet af saa Dage efter et Valg opfandt den Historie, at to Politibetjente, som anstaaes for at være Høiremænd, havde myrdet en Venstremand, som havde været saa uheldig at falde i Bandet, og at den Eine havde gjort det forklædt som Fruentimmer, idet han havde været ovre at klæde sig ud som Fruentimmer i selve Politimesterens Lokale. Det er virkelig et ganske interessant Vidnesbyrd om, hvad politisk Fanatisme under saadanne Omstændigheder og i saadanne bevægede Dage kan finde paa, og saa er det det Interessante derved, at en meget bekendt Redaktør af et Venstreblad gjorde sig til Ordfører for alle disse Rhytter og sørgede for, at de bleve forelagte Justitsministeriet i den bedste Form, og at Undersøgelse blev indledt. Jeg har aldrig hørt noget Menneffe forlange, at Regjeringen skulde desabouere disse Menneffer, eller at Regjeringen skulde anlægge Sag for falsk Klagemaal eller Egnende, eller at Regjeringen skulde stride ind mod den paagjældende Redaktør, som vistnok i den bedste Mening skrev og gif med Alt, hvad de Andre fortalte, uagtet det dog i den Grad var taabeligt. Men jeg anfører kun dette som Exempel paa, hvad der kan komme ud af det, naar vi fra begge Sider skulde tage Sagerne paa den Maade og gjøre os til Dommere her, medens det Rigtige vilde være i saadanne Tilfælde at lade de Private selv udfegte deres Strid for Domstolene. Disse to Mænd, Politibetjentene, have maattet vente inbtill iforgaars, altsaa i fem Aar, paa at faae den Oprensning, de havde Krav paa, og jeg mener, at

det vilde ikke være unaturligt, om man lod den ærede Landssthingsmand Hr. Dam anlægge privat Søgmaal og faae den Oprensning, der kunde tilkomme ham. Jeg skal ganske vist ønske, at vor Retsforfatning var saaledes, at der ikke var Mulighed for, at det skulde være fem Aar, men at det er saa, er ialtfald ikke min Skyld, som har talt for Retsreformen. Hermed mener jeg foreløbig at have sagt Tilstrækkeligt til Begrundelse af den Indstilling, jeg har gjort, og som jeg saaledes skal tillade mig at anbefale.

Formanden (Berg): Det ærede Medlem udtalte, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) sølbede en Dom i den Hensigt at tage Hævn over den paagjældende Mand. Det ærede Medlem modificerede det senere til, at det ikke var Hævn i privat Viemed, men at det var Hævn, som toges paa politiske Meningsfællers Vegne. Dette Udtryk kan jeg ikke lade passere. Det kan ikke insinueres, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds med de omhandlede Udtalelser har havt til Hensigt at tage Hævn.

Samueluhr: Jeg havde ikke begjæret Ordet i denne Sag, naar jeg ikke havde særligt Kjendskab til, hvorfra „Sjylandsposten“, hvis Redaktør her har søgt en Redningsplanke, har sin Oprindelse. Dette Blad udkom, saavidt jeg erindrer, første Gang i det Herrens Aar 1870 og blev baaret frem af Godseiere, Baroner og Smaaproprietærer, mulig ogsaa nogle Kjøbmænd. Jeg havde den Ære at faae et Exemplar overrakt som Prøvenummer med den Bemærkning, at det skulde nok vise sig, at dette Blad vilde ødelægge „Aarhus Amtstidende“, som allerede dengang var begyndt at udkomme for nogle Aar tilbage, og at det skulde blive en Bryd for Folket. Hvad nu det Første angaar, har det dog viist sig, at den Opgave være de Herrer temmelig daarlig vorne, og hvad det Andet angaar — ja, hvis Forgyltningen ikke var gaaet af Bladet, for det blev født, gif den snart af. Jeg kan saa godt forstaa, at disse Herrer Bærere af Bladet, i hvis Tjeneste det saa ihærdig har arbejdet, kunne have Overbærenhed med, om der af og til indsniger sig Noget, som de mulig ikke synes om; men at det kan udspj sin Galde og udslynge falske Bestyldninger mod en hæderlig Mand, saaledes som stet er imod et Medlem af det andet Thing med Hensyn til den saa tidt omtalte Officer i Aalborg, upaatakt af Regjeringen, det er et slegt Stykke. Det Enefte, den ærede Landssthingsmand kunde have i den Officer at frygte for, var, om der